

Definiția juridică a pădurii în context european - între recunoașterea unei categorii de folosință existente și reglementarea destinației terenului

R. Rimoli, M. Halici, C. Teodorescu, J.-D. Bontemps, L. Bouriaud

Rimoli R., Halici M., Teodorescu C., Bontemps J.-D., Bouriaud L., 2025. Legal definition of forest in the European context - between the recognition of an existing land cover and the regulation of land use. *Bucov. For.* 25(1): 59-77

Abstract. Forest definition not only determines the incidence of forest law and policies but is also the basis of national forest inventories, having a direct impact on the estimations of critical forest resource indicators, such area covered with forests or other wooded land area. In the context of the development of policies to expand forested areas in European countries, the paper aimed to identify and compare the definitions used at international level (FAO, EU) with the definitions present in the legislation of some European countries and the definitions used by national forest inventories, with a special focus on how forests or forest vegetation installed on former agricultural land are treated. We have analysed the definitions found in different EU regulations, as well as the definitions in 8 European jurisdictions selected to cover various political and institutional situations. We have identified important differences both within the same country and between the countries compared, between the legal definition and that used by the national forest inventory of the state, respectively regarding the threshold values and the criteria in force for a land covered with forest vegetation to be classified as forest. To regulate the possibility of reconversion to agriculture of lands on which the forest has settled naturally, some countries use the characteristics of the forest vegetation (degree of canopy closure), while others define a transition time calculated from the moment of abandonment of the land, during which the owner can choose between forestry and agricultural use of the land. The administrative processes leading to the classification of a land covered with forest vegetation as forest vary in decision complexity, being encountered both situations of automatic application of a regulatory instrument, and situations of negotiation at local level of the forest boundaries through territorial planning instruments. Although the diversity of definitions and tools for defining forest is primarily of interest to the policy for forest extension on former agricultural lands, we suggest that the legal definition of forest will soon be in the spotlight due to the intensification of the political discourse on rewilding as a management option for marginal agricultural lands.

Keywords: land destination, land cover, land use category, forestry, land abandonment, National Forest Inventory, forest law.

Authors Richard Rimoli (richard.rimoli@gmail.com), Medeea Halici, Cerasela Teodorescu, Laura Bouriaud - "Ștefan cel Mare" University of Suceava, Faculty of Forestry, 13 Universității, 720229 Suceava, Romania; Jean-Daniel Bontemps, Laura Bouriaud - IGN - Laboratoire d'Inventaire Forestier, 4 rue Girardet, 54000 Nancy, France.

Manuscript received September 15, 2024; revised January 30, 2025; accepted February 10 2025; online first February 25, 2025.

Introducere

Programată să fie lansată în perioada martie - octombrie 2025, evaluarea FAO a resurselor forestiere sintetizează date despre pădurile din întreaga lume. Pentru a standardiza informațiile culese din diferite țări, FAO publică înainte de fiecare evaluare un document cu termenii și definițiile ce vor fi utilizate în raport. În cea mai recentă versiune apărută care reia definiția adoptată deja de FAO în anul 2005, pădurea este definită ca: „*teren care se întinde pe mai mult de 0,5 hectare acoperit cu arbori mai mari de 5 metri înălțime a căror coronament acoperă mai mult de 10% din suprafața terenului ori cu arbori capabili să atingă aceste praguri in situ. Nu include terenurile care sunt utilizate predominant ca terenuri agricole sau urbane*” (FAO 2023)¹. Definiția include și zonele abandonate în care are loc regenerarea naturală cu arbori care pot să îndeplinească criteriile de definire a pădurii, mangrovele, plantațiile de stejar de plută, plantațiile cu arborele de cauciuc și plantațiile pentru producerea pomilor de Crăciun. În același timp, arboretele din sistemele agricole, inclusiv majoritatea sistemelor de agrosilvicultură, nu sunt considerate păduri în acest raport.

Definițiile și standardele internaționale, cum ar fi cele furnizate de FAO, sunt esențiale pentru a compara și estima resursele forestiere (Lund 2002, Tomppo și Schadauer 2012), deși primele versiuni ale rapoartelor de evaluare a resurselor forestiere (FRA 2000, 2005) nu au fost imune la probleme de armonizare a definițiilor de bază și a colectării datelor (Vidal et al. 2008).

Definiția juridică a pădurilor determină nu numai incidența legislației și politicilor forestiere, ci și proiectarea și realizarea inventarelor forestiere naționale, având un impact direct asupra estimării unor indicatori precum volumul de lemn stocat în păduri, suprafețele defrișate și suprafețele afectate de fenomene de

degradare a pădurilor (Lund 2014, Romijn et al. 2013, Bouriaud et al. 2020), inclusiv asupra definirii metodologiei de analiză a imaginilor în teledetecție (Magdon et al. 2014, Waser et al. 2015). Lipsa unor valori-prag consecutive utilizate pentru a defini pădurea poate distorsiona dramatic rezultatele. Un exemplu în acest sens este subliniat de Tomppo și Schadauer (2012). Autorii au calculat că, atunci când în evaluarea resurselor forestiere din 2005 fiecare țară și-a putut alege propriile valori-prag, metodologia aleasă de Finlanda a produs o variație de până la 25% în estimarea biomasei supratereane raportată pentru anumite păduri. În timp ce alinierea definiției pădurii din inventarele forestiere naționale din Europa a început să fie realizată ca rezultat direct al acțiunii COST E43 (Tomppo și Schadauer 2012, Vidal et al. 2008), pentru definiția legală a pădurii suntem departe de a avea o abordare armonizată în țările de pe continentul european.

Absența unei definiții convenite de comun acord de statele europene, dar și interesele concurente pe piețele globale ale lemnului duc la politici europene fragmentate și slab instituționalizate atunci când este vorba despre păduri (Elomina și Pülzl 2021, Vidal, comunicări personale 2021). Cu toate acestea, discuții asupra armonizării definiției pădurii au avut loc deja în urmă cu cel puțin două decenii (Lund 2002, Chazdon et al. 2016). Dacă inițial definiția pădurii conta mai ales pentru scopuri statistice și de raportare (Lund 2002), în momentul de față definiția pădurii se dovedește a fi importantă pentru atingerea unor obiective esențiale ale politicilor publice referitoare la păduri. Definiția pădurilor poate împiedica sau încuraja aplicarea unui regim forestier specific (Nichiforel et al. 2018) pentru a face față unor noi probleme, cum ar fi schimbările climatice, renaturarea (rewilding), producția de energie verde, etc. și, prin urmare, determină ajustarea drepturilor de proprietate la aceste regimuri juridice emergente. Un atribut esențial al proprietății care are un impact direct asupra acoperirii cu păduri a terenurilor și asupra furnizării serviciilor ecosistemice forestiere este dreptul de a dispune.

¹ “Land spanning more than 0.5 hectares with trees higher than 5 meters and a canopy cover of more than 10 percent, or trees able to reach these thresholds in situ. It does not include land that is predominantly under agricultural or urban land use” (FAO 2023)

Proprietarul are drepturi de dispoziție ca atribut esențial al proprietății private atunci când are capacitatea de a înstrăina, ipoteca sau distruge bunul în proprietate (Cornu 2024). În timp ce dreptul de a dispune de o pădure prin distrugere în orice fel este, în general, puternic restricționat în legislația forestieră, dreptul de a dispune se pot manifesta și în capacitatea proprietarului de a modifica atribute critice ale pădurilor și vegetației forestiere (cum ar fi gradul de acoperire a terenurilor cu arbori, densitatea acestora și productivitatea, și chiar speciile de arbori prezente pe teren). Conținutul dreptului de dispoziție variază după cum vegetația forestieră a crescut pe terenuri cu destinație forestieră sau pe un fost teren agricol. Prin urmare, analiza definiției pădurilor poate oferi o imagine a tensiunii existente între folosința terenului, determinată de voința proprietarului (concretizată în atitudine activă - intervenție sau pasivă - abandon al terenului) și destinația terenului, așa cum este stabilită prin reglementările naționale specifice.

În contextul eforturilor UE de a crește suprafața acoperită cu păduri, este important să înțelegem care sunt atributele critice ale unei păduri (valorile-prag care definesc o pădure), modul în care legislația națională determină ce este o pădure și ce nu este o pădure și în ce măsură se poate manifesta dreptul de a dispune material de vegetația forestieră instalată pe fostele terenuri agricole prin înlăturarea acesteia și revenirea la folosința agricolă. Prin urmare, obiectivele acestei studii sunt:

- i) identificarea definițiilor pădurii și a valorilor-prag utilizate în legislația națională (codul silvic precum și alte acte normative relevante) și în inventarele forestiere naționale;
- ii) studierea convergenței dintre definiția standard internațională (FAO), definițiile UE și definițiile utilizate în cadrul unor jurisdicții selectate cu privire la modul în care este definită o pădure;
- iii) evaluarea modului în care definiții juridice diferite pot influența obiectivul politic de extindere a suprafeței pădurilor în Europa, în special atunci când este vorba de păduri sau vegetație forestieră instalate pe foste terenuri agricole.

Material și metodă

La nivelul Uniunii Europene, politica relevantă pentru păduri cuprinde atât reglementări generale, cât și cadre de referință specifice din domeniile de politici de mediu, de industrie sau de statistică. Prin urmare, au fost identificate mai întâi definițiile pădurii (cantitative, prin utilizarea de valori-prag, dar și calitative, dacă au fost prezente) utilizate în mai multe reglementări UE relevante, apoi s-a căutat modul în care pădurea este definită în acte și cadre de referință utilizate în diferite scopuri statistice (Eurostat 2024a, Eurostat 2024b).

La nivel național, au fost evaluate definițiile utilizate în reglementări (definiție legală sau juridică), precum și în inventarele forestiere naționale (definiția IFN) din Germania (DE), Spania (ES), Elveția (CH), Franța (F), Portugalia (PT) și România (RO). Țările au fost alese pentru a acoperi situația statelor naționale și federale, state membre UE și non-UE, state cu o lege forestieră principală (cod silvic) și state fără o lege specifică pentru păduri. Germania, Spania și Elveția au fost alese pentru a analiza impactul federalizării asupra definiției pădurii, precum și pentru a include o țară europeană, dar care nu este membru UE (cum este cazul Elveției). În cazul federațiilor, am analizat definiția la nivelul federației, dar și definiția utilizată într-un stat din cadrul federației (stat federal), precum Aragon-ES, Fribourg-CH și Saxonia-DE. România are cel mai recent cod silvic, în timp ce Portugalia nu are o legislație consolidată privind pădurile, acestea fiind gestionate prin mai multe decrete succesive.

Pentru aceste jurisdicții, legile forestiere relevante și actele normative au fost identificate într-o primă fază în baza de date FAOLEX (FAO 2025). Deoarece baza de date FAO nu este întotdeauna actualizată, cum a fost cazul României, statutul legilor forestiere identificate (în vigoare sau nu, actualizat sau nu) a fost verificat apoi pe baza informațiilor publicate pe site-ul oficial al ministerului/agențiilor naționale relevante. Am considerat drept lege forestieră relevantă legea principală despre

păduri (Forest act, Forest code), dar și reglementările privind defrișările și abandonarea terenurilor agricole (dacă acestea există de sine stătător).

Conform Lund (2002), majoritatea definițiilor pădurilor pot fi clasificate în trei grupe: definiții bazate pe decizii administrative, definiții bazate pe acoperirea terenurilor și definiții bazate pe utilizarea terenurilor. În cele bazate pe decizii administrative, clasificarea se bazează pe o lege, pe o ordonanță forestieră sau pe un act administrativ de planificare teritorială care proclamă o zonă ca fiind pădure. Cea de-a doua categorie de definiții clasifică un teren ca fiind acoperit cu pădure pe baza prezenței fizice reale a vegetației forestiere pe teren, constatată cu ajutorul unor valori-prag stabilite în legislație. Cea de-a treia categorie de definiții pun în față utilizarea terenurilor, stabilită în mod intenționat și supusă unor reglementări specifice, de exemplu, terenuri forestiere, terenuri agricole, terenuri intravilane, spații verzi, etc. (Lund 2002, Riebsame et al. 1994). Traducerea din engleză a termenului de „utilizare” folosit de Lund (2002) poate genera confuzie, deoarece poate însemna în același timp utilizare ca destinație reglementată legal și utilizare ca intenție a proprietarului. Prin urmare, vom face distincția între „destinația terenului” ca și categorie juridică și „folosința terenului” ca și categorie economică, ca manifestare a intenționalității proprietarului. Spre deosebire de folosința ce se poate constata pe teren, analizând acoperirea reală a terenului, destinația terenurilor este înregistrată ca atare în sisteme cadastrale sau de evidență a terenurilor sau a proprietăților imobiliare (teren forestier, teren agricol, teren intravilan, etc.). Astfel, folosința terenului reprezintă utilizarea efectivă a terenului (de facto) în timp ce destinația reprezintă afectarea legală a terenului (de jure). Folosința terenului poate fi reprezentată de vegetație forestieră (în stare de masiv sau rarefiată, cu arbori de talie înaltă sau cu specii de înălțime mică, inclusiv tufărișuri, etc.), livezi, culturi forestiere cu rotație scurtă, pășuni etc. Pădurea (atunci când vegetația forestie-

ră îndeplinește toate valorile-prag pentru a fi considerată pădure) este doar un anumit tip de folosință a terenului, care poate apărea pe diferite categorii de destinații ale terenului (teren forestier, teren agricol, teren intravilan, etc.). Evităm astfel ambiguitatea ce ar putea exista în termenul de land use din definiția folosită de Lund (2002)², deoarece destinația ca afectare legală a terenului este una singură, în timp ce pe același teren pot fi constata multiple moduri de utilizare socio-economică (land use).

Plecând de la aceste distincții, pentru toate jurisdicțiile analizate, s-au identificat care sunt valorile-prag critice și condițiile cerute în legislație pentru ca o formă oarecare de vegetație forestieră să fie considerată pădure. Mai mult decât atât, s-au examinat dacă prezența unei păduri (folosința forestieră) determină incidența reglementării forestiere (ca fiind teren cu destinație forestieră), în special în ceea ce privește regulile cu privire la înlăturarea vegetației forestiere. De asemenea, s-a analizat care sunt condițiile pentru a opera conversia terenurilor între agricultură și păduri (schimbarea destinației terenurilor).

Pentru definițiile inventarului forestier (IFN) din țările analizate, am studiat glosarul de termeni și metodologiile cele mai recent disponibile, cum ar fi: Franța: Inventaire forestier (IGN 2024); Germania: Vierte Bundeswaldinventur 2022 (BMEL 2024); Portugalia: IFN6 (ICNF 2019); România: INF1 (IFN 2024); Spania: Cuarto inventário nacional 2007-2017 (MITECO 2024), Elveția: NF14 2009-2017 (WSL 2024).

Definițiile au fost introduse într-un tabel pentru a compara și identifica diferențele și asemănările dintre definițiile juridice și cele de tip IFN din fiecare jurisdicție, precum și pentru a compara definițiile naționale, standardele internaționale (FAO) și orientările UE.

² În engleză, conform Land Use/Cover Area frame Survey (LUCAS): “Land cover refers to the bio-physical coverage of land (for example, natural areas, forests, buildings and roads or lakes). Land use refers to the socioeconomic use that is made of land (for example, agriculture, commerce, residential use or recreation); at any one place, there may be multiple and alternative land uses”

Rezultate

Definiții ale pădurii prezente în acte oficiale ale Uniunii Europene

În majoritatea actelor identificate s-au folosit valori-prag cantitative pentru descrierea pădurii. Definiția pădurii a fost identificată în acte adoptate de Parlamentul UE, cum ar fi Regulamentul privind produsele de pe piața UE asociate cu defrișările și degradarea pădurilor [Regulamentul (UE) 2023/1115] și Regulamentul (UE) 2024/3024, introducând noi module ale contului economic de mediu. În aceste documente, pădurile sunt definite ca terenuri cu o suprafață mai mare de 5000 m², cu arbori mai mari de 5 m și o acoperire minimă a coronamentului de peste 10% sau cu potențial de a atinge aceste praguri *in situ*.

În Regulamentul 2018/841, definiția pădurii se raportează la valori-prag așa cum sunt definite în fiecare legislație națională și reproduse în Anexa I a regulamentului (Material suplimentar). „Pădure” înseamnă o suprafață de teren definită prin valorile minime pentru dimensiunea suprafeței, proiecția coroanelor arborilor, sau un nivel echivalent al densității și înălțimea potențială a arborilor la maturitate la locul lor de creștere. În noțiunea de pădure se include orice suprafață care, în mod normal, face parte din suprafața împădurită, dar care este temporar lipsită de arbori ca urmare a unei intervenții umane (ex. exploatare forestieră), sau ca urmare a unor cauze naturale, dar care are toate șansele să redevină pădure. Referirea la suprafața împădurită trimite spre ideea de teren cu destinație forestieră, de pe care pădurea poate lipsi temporar, intenția fiind aceea de a facilita revenirea pădurii, deci de a păstra atât destinația forestieră, cât și folosința forestieră. În cazul în care are loc o schimbare a destinației terenurilor, Regulamentul (UE) 2018/841, art. 5, alin. (3), prevede că statele membre au o obligație specifică care trebuie îndeplinită. Astfel, după 20 de ani de la data schimbării destinației terenului, statul membru trebuie să modifice clasificarea terenului (terenuri fores-

tiere, terenuri cultivate, pajiști, zone umede, așezări sau alte terenuri) într-un alt tip de teren. În accepțiunea regulamentului, teren defrișat (deforested land) este terenul forestier care a fost convertit la teren agricol, pășune, teren inundat, construit sau altele, iar teren împădurit (afforested land) este terenul declarat ca având destinația inițială de teren cultivat, pajiște, zonă umedă, sau alte tipuri de terenuri și care a fost transformat în teren forestier.

Eurostat

Instrucțiunile pentru raportările pe domeniul silvic de către fiecare stat membru sunt sintetizate în „Manualul conturilor forestiere europene” (Eurostat 2024b). Pădurea din Eurostat are aceeași definiție ca și cea dată de FAO, suprafață minimă fiind de 5000 m², înălțimea minimă de 5 metri, peste 10% din teren acoperit de coronament, sau arbori capabili să atingă aceste praguri *in situ*. Același lucru este valabil și pentru clasificarea „alte terenuri împădurite”, unde FAO și Eurostat includ terenurile care nu se clasifică drept pădure, de exemplu: au mai puțin de 5000 m² deși sunt acoperite cu arbori care pot atinge mai mult de 5 metri înălțime; întrunesc suprafața necesară, dar acoperirea dată terenului de coronamentul arborilor este între 5-10%; întrunesc suprafața necesară, acoperirea este mai mare de 10%, dar ea rezultă majoritar dintr-o combinație de arbuști și tufișuri (FAO 2023).

În ceea ce privește metodologia utilizată pentru a ține cont de serviciile ecosistemice furnizate de pădure, în nota tehnică publicată în decembrie 2024 (Eurostat 2024a), definiția pădurilor și a terenurilor împădurite variază în funcție de climă. Nu sunt incluse valori-prag de înălțime sau suprafață în climatul temperat, solicitându-se în schimb o acoperire minimă a coronamentului de 30%. În climatul boreal și cel mediteranean, acest prag scade la 10%.

CORINE Land Cover

În programul CORINE „Coordonarea informațiilor despre mediu” sistemul de clasificare

a ocupării terenurilor din Europa utilizează 44 de clase diferite. Implementat de Agenția Europeană de Mediu (AEM) și de Centrul Comun de Cercetare (JRC) al Comisiei Europene, Corine Land Cover armonizează seturile naționale de date într-un inventar la nivelul continentului european. Aici, pădurile și terenurile împădurite sunt reprezentate de terenuri acoperite cu arbori care, în condiții climatice normale, au o înălțime de peste 5 metri cu o acoperire a terenului dată de proiecția coroanelor de cel puțin 30%. În cazul plantațiilor tinere, numărul minim de arbori pe hectar este de 500 (Corine Land Cover Classes 2024).

LUCAS: Ancheta statistică privind utilizarea terenurilor

Pentru LUCAS (Land Use/Cover Area frame statistical Survey) datele sunt colectate independent, fie direct de către inspectorii de teren (*in situ*), fie prin fotointerpretare (PI). Clasificarea zonelor împădurite este în mare parte în acord cu definiția FAO a pădurii și a zonelor împădurite, deși include și terenuri forestiere cu suprafețe sub pragul FAO de 5000 m² (Eurostat 2024). Cadrul de referință LUCAS distinge între folosința terenurilor (land cover), care se referă la acoperirea bio-fizică a terenurilor (de exemplu, arii naturale, păduri, construcții și drumuri, suprafețe cu ape stătătoare) și utilizarea terenurilor (land use), care se referă la utilizarea socio-economică asoci-

ată terenului (agricultură, zone rezidențiale). Acceptând faptul că pe orice teren în orice moment putem avea multiple utilizări, LUCAS descrie o realitate economică (utilizarea) și una fizică (folosința), fără a face însă referire la destinația reglementată a terenului, care nu poate fi decât una singură.

Sinteza asupra definițiilor regăsite la nivelul UE

Reglementările generale și cadrele de referință specifice din cadrul instituțiilor UE sunt în mare parte similare, deși au fost identificate unele inconsecvențe. În timp ce reglementările și datele Eurostat privind utilizarea terenurilor fac referire la aceeași acoperire minimă de 10%, contabilitatea serviciilor ecosistemice (de asemenea, în Eurostat) adoptă o definiție în care acoperirea minimă poate varia de la 10 la 30%, în funcție de regiune și de caracteristicile climatului (tabelul 1). În același timp, CORINE land cover folosește o acoperire de 30%, fără suprafață minimă, iar pentru plantațiile tinere, trebuie să existe cel puțin un număr de 500 de puiți pe hectar.

Franța

Definiție juridică

În codul forestier francez (République Française 2022), pădurea este descrisă la articolul L111-2 ca o „plantație de specii forestiere”, un

Tabel 1 Praguri pentru clasificarea pădurilor (instituțiile UE)
Thresholds for forest classification (EU institutions)

Sursa	Suprafața minimă (m ²)	Înălțime minimă (m)	Potențial de a atinge valorile minime	Acoperire minimă a terenului	Lățime minimă (m)
Regulamente	5000	5	Da	10%	-
Eurostat – contabilitate ecosisteme	-	-	-	10-30%**	-
Eurostat (EFA/FAO)	5000	5	Da	10%	20 m
LUCAS	5000	5	Da	10%	20 m
CORINE***		5	Da	30%	

Notă: Pentru a fi considerat pădure, terenul trebuie să îndeplinească cerințele minime de suprafață, înălțime, grad de acoperire a terenului și lățime.
*Regulamente (UE) 2023/1115 și Regulamente (UE) 2024/3024
** În funcție de locația pădurii în regiuni biogeografice/climatice.
*** În cazul plantării tinere, punctul minim de limitare este de 500 de puiți pe ha.

teren „împădurit” sau o „parcelă care urmează să fie împădurită”. Mai departe, articolul L111-3 specifică faptul că destinația terenurilor se stabilește prin articolele L113-1-113-5 din codul urbanismului. Aici se precizează că procesul de amenajare a teritoriului (planificarea urbană locală) este responsabilă de clasificarea unei zone ca pădure și de decizia dacă zonele respective cad sau nu sub incidența codului forestier. Articolul L111-4 specifică faptul că reglementarea alinimentelor de arbuști din gardurile vii și a celor de arbori, precum și a arborilor izolați este stabilită de Codul rural, fiind exclusă aplicarea codului forestier. Dispozițiile de mai sus arată că incidența sau nu a reglementărilor forestiere este predeterminată în procesul de amenajare a teritoriului, ceea ce ajută la armonizarea categoriilor concurente de utilizări socio-economice ale terenurilor.

Deși nu există definiții cantitative în legislația franceză, se pot deduce unii indicatori din secțiunea dedicată defrișărilor (Titre IV) a codului forestier. Conform articolului L342-1, pădurile sub un anumit prag de suprafață (între 0,5 și 4 hectare) care trebuie fixat de către fiecare departament francez (subunitate administrativă de nivel NUT3), sunt exceptate de la reglementările privind defrișările, atâta timp cât suprafața nu face parte dintr-o altă zonă forestieră continuă care depășește limitele definite. De asemenea, se acordă scutire de autorizare pentru defrișările executate în parcurile și grădinile închise, adiacente unei locuințe principale, care au sub 10 hectare. Cu toate acestea, atunci când defrișarea planificată a terenurilor din aceste parcuri urmărește acțiuni de dezvoltare imobiliară, suprafața exceptată de la autorizarea defrișării se reduce la un prag cuprins între 0,5 și 4 hectare (prag ce este stabilit de către fiecare departament în parte). Se poate observa aici că: i) libertatea de a decide ce este o pădure și ce poate fi tăiat la ras se decide la nivel regional (NUT3), în anumite limite, ceea ce este în acord cu regula definirii unei păduri prin procesul de planificare urbană locală; și ii) flexibilitatea tăierii în scopuri de defrișare este mai limitată în cazul dezvoltărilor imobiliare

decât în cazul activităților specifice agriculturii.

Reglementările privind defrișările nu se aplică pădurilor mai tinere de 30 de ani, cu anumite excepții. Prin urmare, terenul, deși acoperit cu vegetație forestieră sau chiar cu pădure tânără, poate fi reconvertit în teren agricol în interiorul unei perioade de 30 de ani. Această vârstă maximă este mai mare (40 de ani) pentru zonele abandonate din regiunile montane unde pădurea se instalează natural.

Definiția IFN

Pentru IFN din Franța, o pădure este definită ca o suprafață de cel puțin 5000 m², cu arbori care ating cel puțin 5 m înălțime la maturitate în acea locație, cu o acoperire de peste 10% și de cel puțin 20 de metri lățime. Zonele împădurite cu o utilizare predominantă agricolă sau urbană nu sunt incluse ca păduri în IFN din Franța. Suprafețele egale sau mai mari de 500 m², dar mai mici de 5000 m², cu cel puțin 40% grad de acoperire dat de coronamentul arborilor sunt clasificate ca tufișuri (bosquet).

Germania

Definiția legii federale

Pădurea (Wald) este definită de „Legea federală a pădurilor” („BWaldG - Legea privind conservarea pădurilor și promovarea silviculturii”, 2021), ca orice teren acoperit cu arbori din specii forestiere, inclusiv acele zone care au fost tăiate la ras, drumuri și poteci forestiere, iazuri și pajiști, zone defrișate, spații pentru depozitarea lemnului și alte zone cu folosință forestieră. Sunt incluse așadar toate terenurile cu utilizarea efectivă pentru activități de silvicultură, fiind o definiție similară celor care au la bază principiul de destinație forestieră (România).

Definiția exclude în mod expres pădurile de producție cu perioade de rotație mai mici de 20 de ani, sistemele de producție agrosilvică, grupurile individuale de arbori, zonele cu coridoare și rânduri de arbori, gardurile vii sau

zonele utilizate ca pepiniere. Legea lasă la latitudinea statelor componente ale federației să decidă dacă plantațiile de pomi de Crăciun, plantațiile de tufișuri ornamentale și parcurile urbane din zonele rezidențiale trebuie sau nu excluse din definiția pădurii.

Definiția IFN

Definiția pădurilor IFN se bazează pe definiția Legii federale a pădurilor:

i) Pădurea în sensul IFN este, indiferent de informațiile din cadastru sau din registre similare, orice zonă pe care sunt prezenți arbori din specii forestiere.

ii) Pădurea include, de asemenea, zone defrișate sau rărite, poteci forestiere, liziere și poieni forestiere, pajiști forestiere, zone de pășunat pentru vânat, zone de depozitare a lemnului, drumuri forestiere, precum și alte zone conectate la ecosistemele forestiere și care deservește pădurea, inclusiv zone cu facilități de recreere, sărături și mlaștini acoperite de vegetație, foste pășuni acoperite de vegetație, pășuni alpine și cabanele aferente, precum și zonele montane înalte cu jneapăn sau arin verde.

iii) Sărăturile, mlaștinile, pășunile, pășunile alpine și pășunile montane sunt considerate acoperite de vegetație forestieră (overgrown – cu starea de masiv închisă), atunci când vegetația naturală a atins o vârstă medie de cinci ani și când cel puțin 50% din suprafață este acoperită cu vegetație.

iv) Zonele împădurite mai mici de 1000 m², fâșiile împădurite cu lățimea mai mică de 10 m și plantațiile de pomi de Crăciun și de tufișuri ornamentale, precum și parcurile care aparțin zonelor rezidențiale nu sunt păduri în sensul IFN.

Definiția juridică a pădurilor în Bavaria

În Bavaria, stat federat din Germania, plantațiile forestiere cu ciclul de rotație mai mic de 10 ani nu sunt considerate păduri, în timp ce cele cu un ciclu de rotație mai mare de 10 ani trebuie să se conformeze legilor forestiere. Plantațiile de

pomi de Crăciun, plantațiile cu arbuști și arbori ornamentali și zonele cu arbori din cimitire nu sunt incluse în definiția pădurii folosită de statul bavarez (BayWaldG: Legea privind pădurile bavareze (BayWaldG) în versiunea anunțului din 22 iulie 2005 (GVBl p. 313) BayRS 7902-1-L (art. 1-52) - Bürgerservice 2021).

Îndepărtarea arborilor crescuți în mod natural din zonele care nu sunt clasificate ca fiind forestiere nu este considerată defrișare atâta timp cât arboretul nu a închis încă starea de masiv (BayWaldG: Legea privind pădurile bavareze (BayWaldG) în versiunea anunțului din 22 iulie 2005 (GVBl p. 313) BayRS 7902-1-L (art. 1-52) - Bürgerservice 2021). Astfel, în Bavaria perioada de revenire la utilizarea anterioară (agricolă, cel mai adesea) a terenului nu este determinată de vârsta arboretului, așa cum este în Franța, ci de caracteristicile fizice ale arboretului instalat pe alte terenuri decât cele cu destinație forestieră.

Portugalia

Definiție juridică

Datorită unei evoluții particulare a utilizării terenurilor după aderarea țării la UE, ceea ce a implicat conversia masivă a terenurilor agricole în plantații forestiere (Castro Rego și Skulska 2019), Portugalia nu are un cod silvic. Activitatea din sectorul forestier este reglementată în prezent de o varietate de decrete. În absența unui document legislativ unificat, Antônio Cândido de Oliveira et al. (2018) au sintetizat legislația aplicabilă sectorului forestier din Portugalia într-o carte cu peste 700 de pagini. Documentul este listat oficial ca referință legală pe site-ul Agenției Portugheze pentru Conservarea Naturii și Silviculturii (ICNF).

În textele juridice, trei concepte distincte operaționalizează noțiunea de pădure: „florestais”, “povoamentos florestais” și „espaços florestais”. Definițiile acestor termeni se regăsesc în decrete referitoare la reglementarea sistemului național de apărare împotriva incendiilor forestiere (Ministério da Agricultura,

do Desenvolvimento Rural e das Pescas, 2006) și referitoare la zonele de intervenție forestieră (Decreto-Lei n.o 127/2005), astfel:

i) Arborete forestiere (Povoamentos florestais): suprafețe ocupate cu păduri, așa cum sunt definite de inventarul forestier național, inclusiv păduri nou create, plantații, livezi, pepiniere pentru specii forestiere și perdele forestiere de protecție împotriva vântului;

ii) Păduri (Florestas): terenurile ocupate de „povoamentos florestais”, la care se adaugă zonele care au ars în urma incendiilor forestiere, zonele cu tăieri rase, precum și alte zone împădurite.

iii) Terenuri împădurite (Espaços florestais): terenuri ocupate de păduri, arbuști și pajiști sau altă vegetație naturală crescută spontan, conform criteriilor stabilite în inventarul forestier național.

Pe de altă parte, decretul care reglementează reîmpădurirea (Decreto-Lei n.o 96/2013) definește arboretele forestiere și împădurirea într-un mod oarecum diferit, respectiv:

i) Arboret forestier (Povoamentos florestais): o suprafață de minimum 0,5 hectare, cu o lățime de cel puțin 20 de metri, unde sunt prezente specii forestiere, cu o acoperire a coronamentului de cel puțin 10%. Arborii trebuie să înregistreze 5 metri înălțime, sau să dețină potențialul pentru a atinge această dimensiune.

ii) Împădurire (Arborização): introducerea speciilor forestiere prin semințe sau puieți, în zone care nu au fost ocupate de păduri în ultimii 10 ani.

Nu s-a găsit nicio reglementare privind defrișările în legislația portugheză. Orice recoltare a arborilor trebuie declarată (Manifesto de corte de árvores), cu excepția autoconsumului (atâta timp cât nu este destinat transformării industriale) și dacă recolta este de 10 exemplare sau mai puțin (Decreto-Lei n.o 31/2020). Stejarul de plută și stejarul de stâncă sunt specii protejate și nu sunt incluse în excepția de mai sus (Ministério da Agricultura, do Desenvolvimento Rural e das Pescas, 2001).

Cele trei categorii ale definiției pădurilor reprezintă o combinație între criteriile de acope-

rire ale terenului (terenuri ocupate cu arborete forestiere cu un coronament strâns și cu vegetație forestieră asimilată pădurilor, cum ar fi perdelele forestiere de protecție) și criteriile de destinație a terenurilor (terenuri forestiere, de exemplu, terenuri destinate utilizării forestiere, chiar dacă temporar fără vegetație forestieră ca efect al tăierilor la ras sau al incendiilor forestiere). Zonele neocupate de păduri în ultimii 10 ani sunt considerate a fi ieșit din utilizarea forestieră. În comparație cu alte țări, definiția juridică portugheză este o excepție, deoarece ia ca referință inventarul forestier național. Acest lucru ar putea fi explicat prin creșterea relativ recentă a suprafeței terenurilor aflate în folosință forestieră, ca urmare a schimbărilor din sectorul agricol după aderarea țării la UE.

Definiția IFN

Glosarul inventarului forestier național portughez (ICNF 2019) definește astfel:

i) Păduri: o suprafață de minimum 0,5 hectare, cu o lățime de cel puțin 20 de metri, unde sunt prezente specii forestiere. Arborii trebuie să înregistreze înălțimea de 5 metri, sau să aibă potențialul de a atinge această dimensiune, cu o acoperire de cel puțin 10%. Nu include parcuri și grădini urbane, livezi și plantații de măslini.

ii) Clasificarea „Povoamentos florestais” diferă de definiția „Floresta” prin faptul că nu include zonele defrișate temporar (de exemplu, după tăierea finală și/sau incendiile forestiere).

iii) Alte zone împădurite (outras áreas arborizadas): terenuri agricole, abandonate, cu acoperire cu coronament între 5% și 10%.

România

Definiție juridică

Conform noului cod silvic (Parlamentul României, 2024), terenurile acoperite cu păduri, terenurile în curs de regenerare, precum și terenurile destinate împăduririi, împreună cu terenurile care deservesc nevoile de cultivare, producție forestieră și administrare forestieră

constituie terenurile cu destinație forestieră (fondul forestier național – FFN). Fondul forestier este de fapt o categorie de utilizare economică reglementată a terenurilor, în conformitate cu principalele categorii de destinație a terenurilor definite deja în legea 18 din 1991 (Parlamentul României, 1991). Prin conceptualizarea conceptului juridic de „fond forestier național” și, prin urmare, prin descrierea detaliată a terenului cu destinație forestieră, legislația românească determină ex-ante sfera de incidență a reglementării forestiere (numai asupra terenurilor cu destinație forestieră).

Definiția pădurii se aplică numai pentru vegetația de pe terenurile cu destinație forestieră (fondul forestier național) cu o suprafață de cel puțin 0,5 hectare, acoperite cu arbori care ating o înălțime minimă de 5 metri la maturitate în condiții normale de vegetație. În cazul în care vegetația forestieră îndeplinește aceste două condiții (suprafață și înălțimea arborilor), dar este situată pe un teren cu destinație agricolă, definiția pădurii nu se aplică. În acest caz, legea română folosește termenul „vegetație forestieră din afara fondului forestier național” care corespunde aproximativ categoriei internaționale „alte terenuri cu vegetație forestieră”. Cu toate acestea, vegetația forestieră clasificată ca pădure în aplicarea prevederilor codului silvic anterior, legea nr. 46/2008 (Parlamentul României, 2008) privind codul silvic care a fost în vigoare din martie 2008 până în decembrie 2024 păstrează acest statut, chiar dacă noua valoare-prag pentru suprafață nu mai este atinsă (aceasta a crescut de la 0,25 ha în vechiul cod la 0,5 ha în codul silvic din decembrie 2024). Defrișarea pădurilor (schimbarea destinației terenului sau scoaterea definitivă din fondul forestier național) este permisă în cazuri enumerate strict de lege. Pe proprietățile private cu terenuri încadrate în categoriile de folosință „pădure” și „terenuri destinate împăduririi”, suprafața maximă care poate face obiectul scoaterii definitive din fondul forestier național (însoțită sau nu de defrișare) este de maximum 500 metri pătrați, în cazul proprietăților forestiere mai mari de 5 hectare, și de 1% din suprafața proprietății, dar

maximum 300 metri pătrați, în cazul proprietăților forestiere mai mici de 5 hectare.

Înainte de codul forestier din 2024, legislația anterioară (Legea nr. 46/2008 privind codul forestier) considera ca fiind o pădure, terenurile cu o suprafață de cel puțin 0,25 ha, acoperite cu arbori, arborii trebuind să atingă o înălțime minimă de 5 m la maturitate în condiții normale de vegetație. Îndeplinirea valorilor-prag conform legii conducea la schimbarea destinației terenului, de exemplu în cazul terenurilor acoperite cu pășuni împădurite cu consistența mai mare sau egală cu 0,4, calculată numai pentru suprafața ocupată efectiv de vegetația forestieră. Prevederea a avut o aplicare restrânsă, nefiind susținută financiar și destul de puțin detaliată procedural.

Definiția IFN

Până la apariția noului cod silvic din decembrie 2024 au existat diferențe între definiția juridică a pădurilor și definiția FAO (FAO 2004). Prin urmare, IFN din România a folosit ambele definiții (IFN 2024) și a clasificat prezența arborilor și a vegetației forestiere în: pădure (indiferent de destinația terenului), alte terenuri împădurite (de fiecare dată când una dintre valorile-prag pentru definirea pădurii nu a fost atinsă) și arbori din afara pădurilor. Definiția IFN, bazată pe identificarea categoriei de vegetație forestieră prezente fizic în teren (folosința terenurilor) diferă de definiția juridică ce are la bază destinația terenurilor, în special în privința vegetației forestiere de pe pășunile împădurite cu consistență de peste 0,4.

Spania

Definiția legii federale

În Spania, la nivel federal, pădurile intră în domeniul de aplicare al „Legii muntelui - Ley de Monte” (Ley 43/2003, de 21 de noviembre, de Montes). Articolul 5 din lege consideră pădure toate terenurile cu specii forestiere, inclusiv arbori, arbuști sau plante erbacee, care există fie spontan, fie prin însămânțare, fie prin plan-

tare, care îndeplinesc sau pot îndeplini funcții culturale, de mediu, de protecție, de producție, de amenajare a teritoriului sau de recreere. Terenurile a căror obiectiv principal de exploatare este producția agricolă (ex. livezi) nu pot fi considerate păduri. Totuși, atunci când terenul agricol găzduiește o plantație de specii forestiere cu creștere rapidă, creată pentru producția de lemn sau biomasă lemnoasă, terenul intră în domeniul de aplicare al legii „Montes” pe durata exploatarei. Terenurile cu destinație agricolă pot deveni terenuri forestiere dacă sunt abandonate pentru o anumită perioadă de timp (care trebuie definită de fiecare stat membru al federației spaniole) și au dobândit între timp caracteristicile unei păduri. De asemenea, depinde de fiecare stat din federație să definească suprafața minimă a ceea ce poate fi clasificat drept pădure. Dacă terenul nu îndeplinește cerințele minime pentru a fi pădure, dar este destinat să fie reîmpădurit, acesta va fi în mod automat clasificat ca fiind sub incidența legii „Montes”. Prin urmare, legislația federală spaniolă este una dintre cele mai flexibile în ceea ce privește valorile-prag utilizate pentru clasificarea vegetației forestiere drept pădure (probabil răspunzând pragmatic la diferitele condiții locale de vegetație forestieră și la utilizările tradiționale ale terenurilor), dar odată îndeplinite aceste condiții, reglementarea forestieră se va aplica indiferent de destinația terenului. Suntem astfel în situația în care folosința pădure determină incidența reglementării forestiere.

Pentru a schimba utilizarea terenului forestier în alt tip de utilizare, proprietarul trebuie să solicite o autorizație de la autoritatea publică responsabilă cu administrarea pădurilor din statul său. O procedură simplificată poate fi oferită de administrația forestieră în cazul trecerii de la culturile forestiere cu rotație scurtă la terenuri agricole.

Definiția IFN

În IFN din Spania, terenurile cu folosință pădure sunt definite în mod similar cu ceea ce prevede legea federală, dar sunt apoi subclasificate în

următoarele categorii (MITECO 2024).

i) Teren forestier cu păduri (Uso forestal, Arbolado):

i.i) Păduri dense (Monte arbolado denso): ecosisteme forestiere cu o acoperire de 20% sau mai mult a terenului, inclusiv pășuni care au cel puțin 20% acoperire forestieră. Exclud livezile și alte păduri/plantații folosite în sistem intensiv pentru a extrage frunze, ramuri și flori.

i.ii) Păduri rare (Monte arbolado ralo): păduri care asigură o acoperire a terenului între 10 și 20%.

i.iii) Terenuri defrișate temporar (Monte temporalmente desarbolado): zone defrișate (de exemplu, cauzate de tăierea finală sau incendii) cu potențial de reîmpădurire pe termen scurt, în care acoperirea forestieră este sub 5%.

ii) Teren forestier fără păduri (Uso forestal, desarbolado):

ii.i) Teren forestier cu arbori dispersați (Monte desarbolado con arbolado disperso): Teren cu pajiști naturale sau cu tufărișuri, dar cu o prezență semnificativă a arborilor forestieri, care asigură o acoperire egală sau mai mare de 5% și mai mică de 10%. Include și pășunile cultivate pe care sunt prezenți arbori.

ii.ii) Terenuri forestiere fără arbori (Monte desarbolado): zonă dominată de arbuști și/sau pajiști, cu intervenție umană redusă sau inexistentă, cu arbori care oferă în total o acoperire mai mică de 5%.

ii.iii) Terenuri forestiere fără vegetație (Monte sin vegetación superior): Terenuri fără vegetație (terenuri goale, lipsite de prezența unor comunități de plante), dar care ar putea avea vegetație forestieră.

Definiția juridică a pădurii în Aragon

Legislația statului Aragon definește pădurile în mod similar cu legislația federală, de exemplu, livezile de pe terenurile agricole nu sunt considerate păduri. Pe de altă parte, dacă un fermier ar planta pe un teren agricol specii forestiere cu creștere rapidă pentru producția de biomasă/lemn, această plantație constituie o pădure

pe durata exploatației. De asemenea, se stabilește că sunt păduri și terenurile agricole abandonate de peste 15 ani care sunt acoperite cu vegetație forestieră ce îndeplinește criteriile pentru a fi considerată pădure. Pădure clustere de peste 1000 m² în cadrul terenurilor agricole sunt, de asemenea, clasificate ca păduri (Agencia Estatal Boletín Oficial del Estado, 2017).

Elveția

Definiția legii federale

În Elveția, legea națională privind pădurile este Legea federală privind pădurile din 4 octombrie 1991 (Loi Federale 921.0 du 4 octobre 1991 sur les forêts 1991). Articolul 2 definește pădurile ca orice zonă cu arbori și arbuști care pot îndeplini funcții specifice ecosistemului forestier (de protecție, sociale și economice). Referirea la serviciile ecosistemice este originală și conferă o dimensiune ecologică definiției juridice a pădurii. Un aspect interesant este că, similar cu reglementarea din Portugalia, originea pădurii, sistemul său de gospodărire și modul de înregistrare în registrele cadastrale nu sunt relevante pentru definirea unui teren ocupat cu arbori ca fiind pădure. Pădurile pășunate, pășunile împădurite, plantațiile de castani și nuci, terenurile forestiere goale sau neproductive și terenurile care urmează să fie împădurite se încadrează de asemenea în definiția pădurii. În schimb, nu sunt considerate păduri grupurile izolate de arbori, arborii din grădini și parcuri, gardurile vii, plantațiile de arbori specifice sistemelor de producție pe termen scurt și arborii și vegetația arbustivă localizate în zonele adiacente lucrărilor hidrotehnice. Alineatul (4) al articolului 2 prevede că fiecare canton poate defini suprafața, forma și vârsta minimă începând de la care un teren împădurit natural cu arbori din specii forestiere ar trebui să fie definit ca pădure. Astfel, ca și în cazul Franței sau al Spaniei, pot fi adoptate norme la nivel regional pentru a decide când o „pădure nouă” poate fi clasificată ca pădure.

Mai mult, conform articolului 10, oricine poate demonstra un interes justificat are dreptul de a solicita administrației cantonale să stabilească dacă vegetația forestieră de pe o proprietate ar trebui să fie considerată pădure. Terenurile care au fost clasificate ca pădure în planurile de amenajare teritorială necesită autorizație pentru a fi defrișate. Tot planurile de amenajare teritorială stabilesc care sunt limitele pădurii, iar orice arborete care sunt în afara acestor limite nu sunt considerate păduri. Zonarea poate fi revizuită dacă apar schimbări semnificative în condițiile din teren, iar limitele pădurilor pot fi reanalizate.

Defrișările sunt reglementate în articolul 4, conform căruia reprezintă defrișare orice modificare permanentă sau temporară a utilizării terenurilor forestiere. Defrișarea este interzisă (articolul 5) și supusă unui mecanism de compensare (articolul 7). Astfel, orice defrișare care are loc trebuie să fie compensată cu o reîmpădurire corespunzătoare în aceeași regiune, folosind arborii din specii de plante adaptate zonei. Se poate renunța la compensarea pentru defrișare în anumite cazuri, de exemplu: în situația recuperării pentru folosința agricolă a terenurilor împădurite în ultimii 30 de ani; pentru a asigura prevenirea inundațiilor și restaurarea ecologică a cursurilor de apă; pentru a proteja și îmbunătăți habitatele conform Legii federale privind protecția naturii și a patrimoniului cultural.

Definiția juridică a pădurii în statul Fribourg

Conform art. 3 din Legea privind pădurile și protecția împotriva dezastrelor naturale (Etat de Fribourg 1999), o pădure este o suprafață de minim 800 m² cu o lățime de cel puțin 12 m acoperită cu arbori din specii forestiere. Pentru ca un teren colonizat cu arbori să fie considerat pădure trebuie să treacă cel puțin 20 de ani. După cum se constată și în reglementările franceze, statul federativ Fribourg acordă o perioadă de tranziție de 20 de ani înainte de a opera conversia destinației terenurilor din terenuri agricole la terenuri forestiere.

Definiția IFN

Valorile-prag utilizate de IFN în Elveția pentru clasificarea zonelor cu vegetație forestieră ca păduri sunt: 20% sau mai mult din teren să fie acoperit de vegetația forestieră, cu o înălțime minimă de 3 m și o lățime minimă de 25 m sau 50 m, în funcție de gradul de acoperire. În cadrul cantonului, departamentul stabilește care sunt limitele pădurii ca parte a cadastrului oficial (Etat de Fribourg 1999). Proprietarii privați nu trebuie să solicite autorizație de tăiere a arborilor pentru nevoile proprii obișnuite (Etat de Fribourg 1999).

Sinteza asupra principalelor diferențe în definiția pădurilor în jurisdicțiile selectate

Vegetația forestieră este clasificată ca pădure pornind de la dimensiuni foarte diferite ale arborilor, ceea ce reflectă diversitatea condițiilor locale (tabelul 2). Valorile-prag pot varia de la o țară la alta sau chiar de la o regiune la alta (la nivel de NUT3). Pragul cel mai jos pentru clasificarea vegetației forestiere ca fiind pădure îl are cantonul elvețian Fribourg, cu o înălțime minimă de 3 m și o suprafață minimă de doar 800 m². Cu excepția Portugaliei, nici una dintre jurisdicțiile studiate nu utilizează aceleași definiție a pădurii în legislație și în inventarul forestier național.

Tabel 2 Valori-prag în definiția legală și IFN a pădurii în jurisdicțiile selectate*Forest definition characteristics in the selected jurisdictions*

Jurisdicția analizată	Tipul definiției	Suprafața minimă (m ²)	Înălțime minimă (m)	Potențial de a atinge valorile minime	Acoperirea forestieră	Lățime minimă (m)	Vârsta minimă (ani)
Franța	legală	între 5000 și 40.000*	Plantații de specii forestiere și reîmpăduriri, precum și terenuri care urmează să fie împădurite ca urmare a unei obligații legale sau contractuale.				
	IFN	5000	5	Da	10%	20	-
Spania	legală	Orice teren pe care cresc specii de arbori, arbuști, tufișuri sau păduri erbacee, fie spontan, fie ca urmare a însămânțării sau plantării, care îndeplinesc sau pot îndeplini funcții de mediu, de protecție, de producție, culturale, peisagistice sau de agrement					
	IFN	-	-	Da	10%	-	-
Aragon	legală	1000	-	-	-	-	-
Elveția	legală	Orice zonă cu arbori și arbuști care pot îndeplini <u>funcții</u> forestiere					
	IFN	-	3	-	20%	25-50%**	-
Fribourg	legală	800	-	-	-	12	≥20
Germania	legală	Orice zonă acoperită cu plante forestiere, inclusiv zone defrișate, poteci forestiere, iazuri și pajiști, zone defrișate, depozite de lemn și alte zone utilizate de pădure					
	IFN	1000	-	Da	-	10	-
Bavaria	legală	-	-	-	-	-	>10
Portugalia	legală	5000	5	Da	10%	20	-
	IFN						
România	legală	5000	5	-	-	-	-
	IFN	5000	5	Da	10%	20	-

*Prag definit doar de reglementările privind defrișările, fixat de fiecare departament.

** În funcție de tipul de vegetație.

Discuții

Definiția pădurilor la nivel UE

Consecvența definițiilor pădurilor este esențială pentru punerea în aplicare eficace a politicilor, în special în contextul Pactului verde european, în care obiectivele în materie de biodiversitate și bioeconomie sunt strâns legate de gestionarea pădurilor. Asigurarea coerenței politicii și a sprijinului financiar este esențială, în special în contextul transformării unor părți ale politicii agricole comune (PAC) într-un sistem european de plăți pentru peisaje forestiere (Pecurul-Botines et al. 2023). Alinierea definiției pădurii în vederea asigurării unei coerențe la nivel european ar putea genera atât beneficii de mediu, cât și economice, dar necesită un cadru clar și acceptat de comun acord. Situația actuală a politicii forestiere a UE este însă fragmentată, ceea ce subminează potențialul acesteia de a genera beneficii în diferite domenii de politică, în special silvicultură și agricultură, atunci când se iau în considerare obiectivele de extindere a pădurilor. O politică forestieră mai coordonată și mai bine definită ar putea reduce aceste lacune și ar permite atingerea mai multor obiective, inclusiv cele de a îmbina armonios protecția mediului și dezvoltarea economică (Elomina și Pülzl 2021).

Definiții juridice

Ce definește o pădure?

Principiul de definire a pădurii pe bază de valori-prag va aplica în mod normal o combinație de suprafață minimă a terenului acoperit cu arbori, înălțime minimă a arborilor, acoperire minimă a terenului de proiecțiile coroanelor arborilor, lățime minimă a terenului, vârstă minimă a arboretului/arborilor și/sau perioadă care s-a scurs de la instalarea vegetației forestiere. Înregistrarea acestor parametri este în mod firesc limitată de tehnologia de colectare a datelor și de constrângerile bugetare (Chazdon et al. 2016). O definiție interesantă este cea a El-

veției și Spaniei, referindu-se la un aspect calitativ, respectiv potențialul vegetației forestiere de a furniza servicii ecosistemice forestiere.

Pe de altă parte, legislația analizată include în definiția pădurilor și următoarele categorii de terenuri a căror vegetație nu atinge valorile-prag: zonele cu potențial forestier, adică zonele în care vegetația actuală are potențialul de a crește și de a atinge valorile minime necesare; zonele destinate reîmpăduririi/împăduririi; terenurile care au fost înregistrate legal ca păduri; terenurile destinate activităților de gestionare și administrație silvică. Mai mult, Spania menține clasificarea “monte” pentru zonele defrișate, fără potențial previzibil de reîmpădurire, prin subclasificarea “desarbolado”. Soluția aceasta este similară soluției din legislația din România, care include în conceptului juridic de fond forestier național toate terenurile cu destinație forestieră, indiferent de prezența sau nu a unei vegetații forestiere pe acestea.

Plantațiile cu ciclu scurt de producție de pe terenurile agricole spaniole sunt clasificate ca păduri, în timp ce Germania limitează definiția pădurilor la plantațiile cu ciclu de rotație de peste 20 de ani (reduc la 10 ani în statul bavarez). Pentru România, culturile cu rotație scurtă sunt păduri, dacă sunt instalate pe terenuri forestiere, dar intră la categoria „alte terenuri împădurite” dacă sunt instalate pe terenuri agricole. Includerea sau nu în pădure a plantațiilor cu ciclu scurt de producție arată atenția pe care statele o acordă serviciilor forestiere furnizate – într-un climat arid, chiar și plantațiile forestiere pentru producția de biomasă pot asigura un efect de atenuare a efectelor schimbărilor climatice.

Diferite abordări privind modul de definire a unei păduri

Deși atingerea unor valori-prag minime ar trebui să fie un criteriu suficient de clasificare, statutul de pădure nu este acordat imediat doar pe baza constatărilor privind acoperirea terenului. Spania și Elveția au și o componentă calitativă, ca zone acoperite cu arbori care în-

deplinesc funcții forestiere, în timp ce Franța și Germania se referă doar la zone acoperite de arbori din specii forestiere. Germania, Spania, Elveția și Franța permit diferite grade de autonomie locală în stabilirea valorilor-prag minimale ce caracterizează o pădure, precum și libertatea de a decide dacă anumite tipuri de terenuri împădurite trebuie sau nu incluse în definiția pădurilor. Statele germane trebuie să decidă fiecare dacă plantațiile de pomi de Crăciun și de tufișuri ornamentale, culturile cu ciclu de producție scurt, pepinierele și zonele plantate cu grupuri de arbori, etc., sunt incluse sau nu în definiția pădurii. Spania lasă statele federative să decidă asupra suprafeței minime a ceea ce poate fi considerat o pădure, precum și asupra numărului minim de ani de abandonare a unui teren agricol pentru a fi clasificat ca pădure. Și mai multă autonomie este acordată cantoanelor din Elveția, fiind responsabile pentru definirea suprafeței minime, a vârstei, precum și a lățimii minime a terenurilor ocupate de păduri. Deși Franța nu este o federație, permite fiecărui departament să decidă care este suprafața maximă pentru care un teren împădurit poate fi scutit de reglementările privind defrișările, cu obligația de a se situa în intervalul stabilit de reglementările naționale. În Franța, dar și în Elveția, există diferite reglementări administrative și instrumente de planificare urbană pentru a verifica dacă suprafața împădurită de pe terenurile agricole poate fi clasificată ca pădure sau nu.

Dintre jurisdicțiile studiate, doar Portugalia utilizează aceleași definiții în legislație și în inventarul forestier național, ultimul fiind de altfel în conformitate cu definițiile FAO și UE. Portugalia este de asemenea și țara cu cea mai fragmentată legislație forestieră, ceea ce a condus la inconsecvențe ale definițiilor pădurii. Astfel, în timp ce Decreto-lei 96/2013 include în definiția „povoamentos florestais” zonele cu potențial de a atinge valorile-prag minime, Decreto-lei n. 124/2006, Decreto-Lei n. 127/2005 și IFN exclud în mod explicit zonele recent tăiate sau afectate de incendii forestiere din definiția lor.

În anumite cazuri, se poate observa un anumit grad de coordonare între diferitele politici și mecanisme administrative cu relevanță pentru definirea pădurii. În timp ce Franța decide destinația terenului (și deci incidența reglementării forestiere) prin planificarea urbanistică locală, România recurge la instituția „fondului forestier național”, entitate juridică autonomă în legislația forestieră, pentru a denumi generic terenurile cu destinație forestieră. În Elveția, destinația terenurilor este modificată numai atunci când zonarea națională de utilizare a terenurilor este revizuită (921.0 1991, art 13). Faptul că articolul 13 prevede că orice arborete noi în afara terenurilor forestiere nu trebuie considerate automat pădure arată că destinația terenului este o categorie juridică reglementată și în Elveția, ca și în România, doar că stabilirea limitelor fizice ale pădurii se face prin planurile de amenajare teritorială.

Transformarea terenurilor agricole împădurite natural în păduri

Dacă modul în care este definită o pădure are mai degrabă un impact static (determină reglementarea incidentă), o problemă critică pentru extinderea pădurilor în Europa este modul în care statele abordează conversia terenurilor, în special modul în care legiferează reconversia terenurile împădurite natural la alte categorii non-forestiere de acoperire a terenurilor.

Reconversia terenurilor agricole împădurite la agricultură evidențiază tensiunea dintre acoperirea reală a terenului (teren cu vegetație forestieră), în mod uzual constatată prin IFN și utilizarea socioeconomică reglementată (destinația terenurilor), care poate fi agricolă sau forestieră). Condițiile în care se poate face această reconversie variază în jurisdicțiile analizate. Momentul până la care se poate face reconversia poate fi determinat de stadiul de dezvoltare a vegetației forestiere, de exemplu în Bavaria reconversia către agricultură este posibilă până la închiderea stării de masiv de către arboretul instalat natural pe fostele terenuri agricole. Pentru cele mai multe dintre ju-

risdicțiile studiate, posibilitatea de reconversie este determinată de timpul scurs de când terenul a fost abandonat. Astfel, în Franța, de regulă, terenurile împădurite pot fi reconvertite în terenuri agricole într-o perioadă de 30 de ani, în timp ce statul federal Fribourg (DE) permite o perioadă de 20 de ani. În Spania, terenurile agricole devin terenuri forestiere dacă sunt abandonate pentru o anumită perioadă de timp, timp în care se acoperă de vegetație forestieră, dar această perioadă trebuie definită de fiecare stat în parte. Ca și în cazul Franței sau al Spaniei, în Elveția pot fi adoptate norme specifice la nivel regional pentru a decide când o „pădure nouă” instalată pe terenuri agricole poate fi clasificată ca pădure. Flexibilitatea de a decide asupra utilizării terenurilor împădurite natural pentru agricultură sau silvicultură este recunoscută și în Regulamentul (UE) 2018/841, care prevede că, în cazul în care are loc o conversie în utilizarea terenurilor, în cel mult 20 de ani de la data conversiei statele membre trebuie să modifice clasificarea terenurilor.

O perioadă legală de tranziție agricultură/silvicultură în utilizarea terenurilor ca în exemplele de mai sus ajută la echilibrarea utilizărilor concurente ale terenurilor, favorizând în unele cazuri reluarea sistemului de producție agricolă de către un nou fermier sau practicarea unui sistem de producție intensivă de lemn prin plantații de specii forestiere repede crescătoare. În același timp, se respectă libertatea proprietarului de a decide dacă terenul ar trebui să rămână în sistemul de producție agricolă sau ar trebui să intre în sistemul de producție forestieră. Recent, ultimele orientări politice privind renaturarea și resălbăticirea (rewilding) (Wang et al. 2023) au generat o dezbatere nouă cu privire la modalitățile și motivele care ar trebui să stea la baza procesului de conversie sau reconversie a terenurilor, aducând din nou în prim-plan discuțiile asupra definiției pădurii: o formă de acoperire a terenului cu arbori care îndeplinesc funcții specifice ecosistemului forestier sau o categorie reglementată de utilizare socio-economică?

Destinația inițială a terenului (agricol sau forestier) contează în privința incidenței reglementării defrișărilor. Dacă o pădure se instalează pe un teren clasificat anterior ca agricol, reglementările de defrișare s-au dovedit a fi mai permissive în comparație cu pădurile de pe terenurile forestiere. În Elveția, defrișarea pădurilor de pe fostele terenuri agricole nu trebuie compensată cu alte suprafețe împădurite, deși necesită totuși o autorizație. Spania urmează o regulă similară, prin care se solicită autorizație de defrișare, dar se intră într-o procedură simplificată atunci când reconversia privește trecerea de la plantațiile de specii forestiere repede crescătoare cu ciclu scurt de producție la terenurile agricole. În Franța, reglementările privind defrișările nu se aplică pentru pădurile mai tinere de 30 de ani stabilite pe terenuri agricole abandonate, în timp ce în pădurile din regiunile montane limita de vârstă crește la 40 de ani. Portugalia nu are reguli specifice pentru defrișări, în schimb, în cazul României, defrișările nu sunt permise pe terenuri forestiere fără compensații cu alte terenuri împădurite, de regulă de trei ori mai mari în suprafață. În privința vegetației instalate natural pe fostele terenuri agricole, care nu a fost clasificată încă drept pădure conform prevederilor codului forestier anterior, România urmează să adopte norme pentru a reglementa tăierea, recoltarea sau înlăturarea acesteia.

Perspectiva schimbărilor pentru un viitor proces de armonizare

Multe țări continuă să se bazeze pe definițiile lor naționale ale pădurilor, mai degrabă decât să adopte un standard internațional comun, deși definiția FAO este replicată în definiția IFN din majoritatea statelor europene. Divergența persistentă în definiția juridică a pădurilor reflectă complexitatea practicilor de gestionare a pădurilor și diversitatea priorităților naționale în privința gestionării lor. Menținerea definițiilor permite evitarea perturbărilor în raportările statistice și evitarea implicațiilor politice ale modificărilor în statutul juridic al

utilizării terenurilor, în alocarea resurselor, în dreptul de proprietate asupra terenurilor și în structurile de guvernare (Tomppo și Schadauer 2012, Pecurul-Botines et al. 2023).

Redefinirea pădurilor poate fi, de asemenea, o provocare din perspectivă operațională. Procesul de schimbare a statutului de utilizare a terenurilor poate fi greoi din punct de vedere birocratic. În plus, definițiile juridice ale pădurilor nu sunt doar definiții tehnice sau științifice, ci conțin implicit numeroase aspecte sociale și politice, complicând și mai mult orice încercare de schimbare a lor (Pecurul-Botines et al. 2023). Politizarea definiției pădurii joacă un rol crucial ca obstacol în adoptarea unor schimbări. Politicile legate de păduri sunt adesea utilizate strategic pentru avantaje electorale, ceea ce duce la conflicte distributive și împiedică colaborarea între diverse părți interesate. Culturile politice contrastante din Europa și natura fragmentată a domeniilor de politică relevante pentru păduri fac improbabilă obținerea unor schimbări juridice semnificative în armonizarea definițiilor pădurii (Baycheva-Merger și Sotirov 2020, Pecurul-Botines et al. 2023, Elomina și Pülzl 2021). Pe de altă parte, armonizarea poate apărea prin includerea în sistemul de colectare a datelor de tip IFN a unui strat de informații în plus care să descrie utilizarea socioeconomică a terenului (destinația reglementată a terenului, dacă există, și folosința constatată pe teren, supusă sau nu unei eventuale perioade de tranziție în care reconversia este posibilă). Unele inventare forestiere naționale au inclus deja aceste informații în sistemul lor de colectare și raportare a datelor.

Concluzii

Pentru a înțelege modul în care definiția pădurii poate influența implementarea unor politici de extindere a suprafeței forestiere, am analizat definiția pădurii prezentă în diferite reglementări la nivelul Uniunii Europene, precum și definiția pădurii din legislația în vigoare și din inventarele forestiere naționale din opt ju-

risdicții europene, selectate pentru a acoperi diferite situații juridice și politice.

În timp ce în cazul reglementărilor UE s-au constatat doar câteva inconsecvențe în definirea pădurilor, nu același lucru se poate spune la nivelul jurisdicțiilor selectate. Am identificat diferențe în cadrul aceluiași stat între definiția juridică și cea utilizată de inventarul forestier național al statului respectiv în privința valorilor-prag minimale pentru clasificarea unui teren acoperit cu arbori ca pădure. Diferențele sunt mari și între diferitele jurisdicții analizate, atât în privința valorilor-prag cât și în privința modului administrativ de clasificare a unui teren cu vegetație forestieră ca fiind teren cu pădure. Un alt aspect interesant este cazul vegetației forestiere dezvoltate pe foste terenuri agricole, supusă la diferite reglementări administrative și instrumente de planificare urbană pentru a evalua dacă aceste zone ar trebui clasificate ca păduri sau dacă este posibilă reconversia lor către terenuri agricole. Pentru aceasta, unele țări utilizează caracteristicile vegetației forestiere (momentul închiderii stării de masiv) iar altele definesc un timp de tranziție scurs de la abandonarea terenurilor în care proprietarul poate alege între destinația forestieră și cea agricolă a terenului. Un fapt comun pentru mai multe țări analizate este că pot fi adoptate norme la nivel regional pentru a decide când o „pădure nouă” instalată pe terenuri agricole poate fi clasificată ca pădure, înlăturând astfel posibilitatea de reconversie la utilizarea agricolă.

Constatările noastre arată că, în timp ce s-au făcut progrese pentru a armoniza și standardiza definițiile utilizate de inventarele forestiere naționale, definițiile juridice naționale sunt foarte diferite între statele analizate. Procesele administrative care conduc la clasificarea unei păduri variază între aplicarea automată a unui instrument de reglementare până la negocierea la nivel local sau regional a pragurilor și criteriilor în baza cărora vegetația forestieră este clasificată ca fiind pădure. Deși diversitatea de definiții și instrumente pentru definirea pădurii interesează în primul rând politica de stimu-

lare a creșterii suprafeței pădurilor pe seama fostelor terenuri agricole, sugerăm că definiția juridică a pădurii va fi în curând în centrul atenției datorită intensificării discursului politic privind renaturarea (rewilding) ca opțiune de gestionare a terenurilor agricole marginale. În concluzie, în timp ce definițiile IFN se bazează pe acoperirea reală a terenului cu vegetație forestieră, definițiile juridice implică o ierarhie a tipologiei și procedurilor de clasificare a terenurilor în care acoperirea reală a terenului este doar primul pas pentru ca un teren acoperit cu vegetație forestieră să atingă statutul de pădure. Luând în considerare diferențele în cultura politică a țărilor din Uniunea Europeană, dar și dificultățile din procesul birocratic al conversiei/reconversiei folosinței terenurilor, opinăm că această discrepanță în modul de definire a pădurii va rămâne nerezolvată atâta timp cât nu există un cadru comun de politică forestieră. Un prim pas este posibil totuși prin includerea în sistemul de colectare a datelor de tip IFN a unui strat de informații în plus care să descrie mai bine utilizarea socio-economică a terenului prin referirea expresă la destinația reglementată și folosința prezentă.

Mulțumiri

Studiul s-a efectuat în cadrul proiectului internațional HE INFORMA (Grant agreement ID: 101060309).

Bibliografie

- Bouriaud O., Marin G., Hervé J. C., Riedel T., Lanz A., 2020. Estimation methods in the Romanian national forest inventory. Nova Science Publishers, Incorporated, New York, 250 p.
- Chazdon R. L., Brancalion P. H., Laestadius L., Bennett-Curry, A., Buckingham K., Kumar C., Wilson S. J., 2016. When is a forest a forest? Forest concepts and definitions in the era of forest and landscape restoration. *Ambio*, 45(5), 538-550, 10.1007/s13280-016-0772-y.
- Elomina J., Pülzl H., 2021. How are forests framed? An analysis of EU forest policy. *Forest Policy and Economics*, 127, 102448, 10.1016/j.forpol.2021.102448.

- Eurostat 2024. European Forest Accounts Handbook – 2024 Edition. Eurostat, Luxembourg, 202 p.
- Lund H. G., 2002. When is a forest not a forest?. *Journal of Forestry*, 100(8), 21-28. 10.1093/jof/100.8.21.
- Lund H. G., 2014. What is a forest? Definitions do make a difference an example from Turkey. *Avrasya Terim Dergisi*, 2(1), 1-8.
- Magdon P., Fischer C., Fuchs H., Kleinn C., 2014. Translating criteria of international forest definitions into remote sensing image analysis. *Remote Sensing of Environment*, 149, 252-262. 10.1016/j.rse.2014.03.033.
- Oliveira A. C., Pinho J., Alves R., Tavares A., Polónia-Gomes J., 2018. Coletânea de Legislação Florestal (Portugal Continental), Associação de Estudos de Direito Regional e Local, 357 p.
- Pecurul-Botines M., Secco L., Bouriaud L., Giurca A., Brockhaus M., Brukas V., Winkel G., 2023. Meeting the European Union's Forest Strategy goals: A comparative European assessment. *European Forest Institute*. 10.36333/fs15.
- Riebsame W. E., Meyer W. B., Turner B. L., 1994. Modeling land use and cover as part of global environmental change. *Climatic change*, 28(1), 45-64. 10.1007/BF01094100.
- Romijn E., Ainembabazi J. H., Wijaya A., Herold M., Angelsen A., Verchot L., Murdiyarso D., 2013. Exploring different forest definitions and their impact on developing REDD+ reference emission levels: A case study for Indonesia. *Environmental Science and Policy*, 33, 246-259. 0.1016/j.envsci.2013.06.002.
- Tomppo E. O., Schadauer K., 2012. Harmonization of national forest inventories in Europe: advances under COST Action E43. *Forest Science*, 58(3), 191-200. 10.5849/forsci.10-091.
- Vidal C., Lanz A., Tomppo E., Schadauer K., Gschwantner T., di Cosmo L., Robert N., 2008. Establishing forest inventory reference definitions for forest and growing stock: a study towards common reporting. *Silva Fennica* 42(2): 247–266.
- Wang L., Pedersen P. B. M., Svenning J. C., 2023. Rewilding abandoned farmland has greater sustainability benefits than afforestation. *npj Biodiversity*, 2(1), 5. 10.1038/s44185-022-00009-9.

Referințe Web:

- Agencia Estatal Boletín Oficial del Estado, 2017. Decreto Legislativo 1/2017, de 20 de Junio, Del Gobierno de Aragón, Por El Que Se Aprueba El Texto Refundido de La Ley de Montes de Aragón. 2017. Web: <https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOA-d-2017-90392>. Accesat: 06.07.2024.
- BayWaldG, 2005. Bavarian Forest Act (BayWaldG) in the Version of the Announcement of 22 July 2005 (GVBl p. 313) BayRS 7902-1-L (Art. 1–52) - Bürgerservice. 2021. Bayerische Staatskanzley. Web: <https://www.gesetze-bayern.de/Content/Document/BayWaldG>true>. Accesat: 04.08.2024.
- BMEL, 2022 Bundeswaldinventur: Glossar. Vierte Bundeswaldinventur 2022. Web: <https://www.bundeswaldinventur.de/vierte-bundeswaldinventur>.

- tur-2022/glossar. Accesat: 03.08.2024.
- Corine Land Cover Classes, 2024. Web: <https://land.copernicus.eu/content/corine-land-cover-nomenclature-guidelines/html/>. Accesat: 07.07.2024.
- Etat de Fribourg, 1999. RSF 921.1 - Loi Sur Les Forêts et La Protection Contre Les Catastrophes Naturelles - Etat de Fribourg - Recueil de La Législation. Web: https://bdlf.fr.ch/app/fr/texts_of_law/921.1. Accesat : 22.07.2024.
- European Parliament and Council of the European Union, 2024. Regulation (EU) 2024/3024 of the European Parliament and of the Council of 27 November 2024 Amending Regulation (EU) No 691/2011 as Regards Introducing New Environmental Economic Account Modules (Text with EEA Relevance). Web: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/3024/oj/eng>. Accesat: 19.06.2024.
- Eurostat, 2024a. EU Ecosystem Typology -Technical Note. Web: <https://ec.europa.eu/eurostat/web/environment/methodology#Ecosystem%20accounts>. Accesat: 18.06.2024.
- Eurostat, 2024b. Reference Metadata in Euro SDMX Metadata Structure - LUCAS. Web: https://ec.europa.eu/eurostat/cache/metadata/de/lan_esms.htm. Accesat: 12.06.2024.
- Eurostat, 2025. Country Profiles, Food and Agriculture Organization of the United Nations. FAOLEX. 2025. Web: <https://www.fao.org/faolex/country-profiles/en/>. Accesat: 25.01.2025.
- FAO, 2023. Forest Resource Assessment 2025, Terms and Definitions. Web: <https://www.fao.org/3/cc4691en/cc4691en.pdf>. Accesat: 15.05.2024.
- Government of Portugal, 2005. Decreto-Lei n.o 127/2005. Web: <https://files.dre.pt/1s/2005/08/150a00/45214527.pdf>. Accesat: 10.05.2024.
- Government of Portugal, 2013. Decreto-Lei n.o 96/2013. Web: <https://files.diariodarepublica.pt/1s/2013/07/13800/0421504220.pdf>. Accesat: 10.06.2024.
- Government of Portugal, 2020. Decreto-Lei n.o 31/2020 | DR. Web: <https://diariodarepublica.pt/dr/detalhe/decreto-lei/31-2020-136900600>. Accesat: 10.06.2024.
- ICNF, 2019. IFN6 :Termos e Definições. Web: <https://www.icnf.pt/api/file/doc/73ec1b0d36d0261f>. Accesat: 21.07.2024.
- IFN. Vegetația forestieră – Definiții. Inventarul Forestier National. Web: <https://roifn.ro/site/ce-este-ifn/definitii-vegetatia-forestiera/>. Accesat: 17.07.2024.
- IGN, 2024. Le Mémento - INVENTAIRE FORESTIER. Web : <https://inventaire-forestier.ign.fr/spip.php?rubrique219>. Accesat: 18.06.2024.
- Ley 43/2003, de 21 de noviembre, de Montes. n.d., 40. Lefatura del Estado. Web : <https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-2003-21339>. Accesat: 30.07.2024.
- Loi Federale 921.0 Du 4 Octobre 1991 Sur Les Forêts, 1991. Schweizerisches Zivilgesetzbuch. Web : https://fedlex.data.admin.ch/filestore/fedlex.data.admin.ch/eli/cc/1992/2521_2521_2521/20130701/fr/pdf-a/fedlex-data-admin-ch-eli-cc-1992-2521_2521_2521-20130701-fr-pdf-a.pdf. Accesat: 29.06.2024.
- Ministério da Agricultura, do Desenvolvimento Rural e das Pescas, 2006. Decreto-Lei n.o 124/2006. Decreto-Lei n.o 124/2006. Web: <https://diariodarepublica.pt/dr/detalhe/decreto-lei/124-2006-358491>. Accesat: 20.08.2024.
- Ministério da Agricultura, do Desenvolvimento Rural e das Pescas, 2001. Decreto-Lei n.o 169/2001. Web: <https://diariodarepublica.pt/dr/detalhe/decreto-lei/169-2001-332749>. Accesat: 21.07.2024.
- MITECO. Cuarto Inventario Forestal Nacional. Ministerio para la Transición Ecológica y el Reto Demográfico. Web: https://www.miteco.gob.es/es/biodiversidad/temas/inventarios-nacionales/inventario-forestal-nacional/cuarto_inventario.html. Accesat: 31.07.2024.
- Parlamentul României, 1991. Lege Nr.18/1991. Web: <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/1459>. Accesat: 30.07.2024.
- Parlamentul României, 2008. Lege 46/2008. n.d. Forest. Vol. lege 46/2008. Web: <http://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/90768>. Accesat: 13.07.2021.
- Parlamentul României, 2024. LEGE 331 20/12/2024 - Portal Legislativ. Web: <https://legislatie.just.ro/public/DetaliiDocument/293197>. Accesat: 25.12.2024.
- Regulation (EU) 2023/1115 of the European Parliament and of the Council of 31 May 2023 on the Making Available on the Union Market and the Export from the Union of Certain Commodities and Products Associated with Deforestation and Forest Degradation and Repealing Regulation (EU) No 995/2010, 2023. OJ L. Vol. 150. European Parliament, the Council of the European Union. Web: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/1115/oj/eng>. Accesat: 21.07.2024.
- République Française, 2022. Code Forestier (Nouveau). Web : https://www.legifrance.gouv.fr/codes/texte_lc/LEGITEXT000025244092/2021-01-10/. Accesat: 21.05.2024.
- Waser L. T., Fischer C., Wang Z., Ginzler C., 2015. Wall-to-wall forest mapping based on digital surface models from image-based point clouds and a NFI forest definition. Forests, 6(12), 4510-4528. 10.3390/f6124386.
- WSL, 2024 NFI - Dictionary/Glossary. Web: https://www.lfi.ch/en/glossary?firmWordList=262_Gloss. Accesat: 20.05.2024.